

HỒ THỨ BỐN MƯƠI LĂM

THIỆT XOA TRÚNG ĐỘC TAN TÀN

Vưu Tông Đà Chúa Thiết Xoa Hội cùng Hồ đại ca và mọi người thấy Trương Tam, Lý Tứ đột nhiên ngã lăn xuống đất trán toát mồ hôi, da mặt co rúm lại, bộ dạng cực kỳ đau khổ thì thấy đều kinh hãi.

Mọi người bị oai danh hai nhân vật kia từng khủng bố tinh thần, nên tuy thấy cơ hội ngàn năm một thuở mà trong lúc nhất thời không dám vọng động.

Thạch Phá Thiên vội la gọi:

-Đại ca! Nhị ca! Hai vị uống rượu say quá hay là bị bạo bệnh đột ngột mà xảy ra thế này?

Trương Tam, Lý Tứ đều không trả lời, vẫn giữ tình trạng nửa ngồi nửa nằm vận nội công chống lại chất độc trong bụng.

Chỉ trong nháy mắt trên đầu hai người đều tiết ra những tia bạch khí.

Vưu Tông Đà Chúa là tay biết nhiều hiểu rộng. Vừa thấy trên đầu hai người tiết bạch khí ra, hấn liền hiểu cơ sự, khê cất tiếng gọi:

-Hồ huynh đệ! Hai vị này nếu không bị tẩu hỏa nhập ma thì bị bạo bệnh đột ngột. Họ đang vận nội công điều trị. Các anh em xông vào lẹ đi!

Hồ đại ca mừng rỡ khôn xiết, nhưng chưa dám xông vào động thủ. Gã cầm cây Thiết Xoa vận động kinh lực liệng vào Trương Tam đánh một tiếng.

Trương Tam không còn sức đỡ gạt. Hấn chỉ hơi nghiêng người đi một chút.

“Sột” một tiếng vang lên! Ngọn Thiết Xoa đã cắm vào vai hấn. Máu tươi vọt lên tứ tung.

Thạch Phá Thiên kinh hãi vô cùng, la lên:

-Người ... người làm gì vậy? Người dám hại đại ca ta ư?

Hội chúng Thiết Xoa Hội một là vì chàng nhỏ tuổi, hai là thấy chàng hoang mang không ra vẻ đỉnh đạc, nên chẳng ai coi chàng vào đâu. Chúng thấy Hồ đại ca mới phóng một ngọn Thiết Xoa đã đâm trúng Trương Tam mà đối phương chẳng những không còn sức đỡ gạt, mà cũng không thể né tránh đều phẩn khởi tinh thần.

Bỗng nghe luôn mấy tiếng “choang choang”! Ba ngọn Thiết Xoa đồng thời nhằm Thạch Phá Thiên phóng tới.

Thạch Phá Thiên vung tay trái gạt hai ngọn, còn tay phải đưa ra nắm lấy ngọn Thiết Xoa thứ ba. Chàng lạng người đi một cái đứng chắn phía trước hai gã Trương Tam, Lý Tứ.

Đúng lúc hỗn loạn, lại năm ngọn Thiết Xoa nữa phóng tới.

Thạch Phá Thiên đã có ngọn Thiết Xoa trong tay liền vung lên gạt bay đi. Hai ngọn hất ngược lại một đánh trúng vào đầu một tên, và một đâm thủng bụng một gã nữa.

Vưu Tổng Đà Chúa thấy không trường chật hẹp không tiện thi triển Thiết Xoa. Nếu còn tiếp tục hỗn chiến thì tất khiến cho nhiều anh em trong nhà bị thương. Hắn liền la lên:

-Các vị hãy dừng tay để ta phát lạc thăng lỗi này rồi sẽ tính.

Dứt lời hắn đưa hai tay vào trong quần sờ soạng bấp chân một chút rồi sẽ lại đứng ngay lên. Bây giờ hai tay gã đã cầm hai lưỡi đao trủy thủ sáng loáng.

Hội chúng Thiết Xoa Hội tới tấp lui lại phía sau đứng tựa vào tường đồng thanh reo hò:

-Chúng ta hãy coi Tổng Đà Chúa hạ thăng lỗi con!

Trong nhà mật thất ở dưới hầm, thanh âm không truyền ra ngoài được nên nghe rất chói tai.

Vưu Tổng Đà Chúa, vọt người đi một chút đến bên Thạch Phá Thiên nhanh như điện chớp. Hai lưỡi trủy thủ chìa ra nhằm đâm vào tay mặt và sau lưng Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên không ngờ đối phương khởi thế công mau lẹ như vậy. Chàng la lên một tiếng “úi chà” rồi xông ra một bước. Nhưng cánh tay mặt và sau lưng đồng thời trúng đao.

Choang! Ngọn Thiết Xoa chàng bắt được cầm trong tay bị rớt xuống đất.

Vưu Tổng Đà Chúa thấy võ công đối phương chẳng lấy làm cao cường lắm, cũng yên tâm được vài phần. Miệng hắn hò hét rồi xông vào như gió táp.

Thạch Phá Thiên tay trái tiện đà vung ra một cái. Chiêu thức này chính chàng đã nghĩ ra lúc còn ở trên đảo Tử Yên.

Véo! Tay chàng phát ra một luồng kinh phong nhằm đánh vào Vưu Tổng Đà Chúa.

Vưu Tổng Đà Chúa cảm thấy nghẹt thở, vội vàng né tránh. Hắn vẫn tưởng chiêu thức của Thạch Phá Thiên chưa được già dặn không thể tiến đánh được.

Nhưng bây giờ hắn thấy chàng ra chiêu độc địa thì bụng bảo dạ:

-Té ra võ công thăng lỗi này không phải tầm thường. Đêm dài lắm chuyện. Chi bằng ta thanh toán gã lẹ đi cho yên chuyện.

Hắn tính vậy rồi hai lưỡi trủy thủ một trên một dưới tấn công rất rát.

Thạch Phá Thiên chỉ bị thương nhẹ ở tay mặt, còn vết đao ở sau lưng thì có phần đau hơn. Vừa rồi chàng ra một chiêu đã bức bách Vưu Tổng Đà Chúa phải lui lại thì tự nhủ:

-Mình nghĩ ra một chiêu đánh ầu, không ngờ lại đắc dụng.

Chàng thấy đối phương hùng hổ xông vào liền nghiêng người đi né tránh, đồng thời xoay lưng lại nhằm đánh vào sau lưng hắn.

Vưu Tổng Đà Chúa là người đứng đầu Thiết Xoa Hội, võ công rất tinh thâm. Hắn thấy Thạch Phá Thiên lúc vung tay nhấc chân mà kinh phong rít lên veo veo thì biết chàng nội lực hùng hậu vô cùng, trong lòng sinh ra sợ hãi, rồi không dám mảy may coi thường chàng thiếu niên trẻ tuổi nữa. Hắn đem hết những điều sở học để phóng ra những chiêu khủng khiếp nhằm đâm vào các huyệt đạo trọng yếu trong người Thạch Phá Thiên.

Cuộc chiến đấu càng lúc càng dữ dội. Quần chúng Thiết Xoa Hội lúc đầu còn reo hò quát tháo để trợ oai cho Tổng Đà Chúa, nhưng về sau chúng đều kinh tâm động phách, quên cả reo hò, giương mắt lên chăm chú theo dõi cuộc đấu giữa hai người.

Trương Tam cùng Lý Tứ bị chất độc phát tác.

Họ vừa vận khí chống chất độc trong bụng, vừa nhìn Thạch Phá Thiên cùng Vưu Tổng Đà Chúa chiến đấu thì biết rằng cuộc sinh tử của mình chỉ trông vào Thạch Phá Thiên có thắng được hay không mà định đoạt.

Họ thấy Thạch Phá Thiên đã bỏ lỡ nhiều cơ hội rất tốt thì trong lòng vừa tiếc vừa nóng nảy, nhưng không dám phân tâm lo nghĩ nhiều sợ nội tức đi vào đường rẽ.

Thạch Phá Thiên cùng Vưu Tổng Đà Chúa chiến đấu một lúc nữa, Thạch Phá Thiên vung tay phải đánh ra.

Vưu Tổng Đà Chúa đột nhiên ngửi thấy chướng phong đối phương có lẫn mùi hương nồng nặc rồi đầu óc hắn choáng váng, ngã lăn xuống đất. Mặt hắn phát hiện một trạng thái rất kỳ dị, tựa như cười mà không phải cười.

Thạch Phá Thiên ngẩng người ra nháy lùì lại la lên:

-Sao? Người té rồi ư?

Hồ đại ca vội chạy đến gần thì thấy mặt Vưu Tổng Đà Chúa tím đen lại, hiển nhiên trúng phải chất kịch độc. Gã đặt tay lên mũi hắn không thấy hắn thở nữa, thì ra hắn đã chết rồi.

Hồ đại ca vừa kinh hãi vừa tức giận gầm lên:

-Thằng lỏi con! Mi dùng chất độc giết người, ta phải liều mạng với mi ... Các anh em xông vào đi! Tổng Đà Chúa bị thằng giặc non đánh chết rồi

Quần chúng Thiết Xoa Hội la ó lom sòm, đồng thời vung Thiết Xoa lên lăn xả vào đâm Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên đang đứng chắn trước hai gã Trương Tam, Lý Tứ không dám tránh ra chỗ khác, chàng chỉ sợ mình dờ ra một chút là hai vị nghĩa huynh sẽ bị mất mạng ngay dưới mấy chục ngọn Thiết Xoa.

Giữa lúc nguy cấp chàng đoạt được một ngọn Thiết Xoa rồi sử dụng “Kim Ô Dao Pháp” vung lên đỡ gạt. Nội lực chàng cực kỳ hùng hậu vào cây Thiết Xoa, hễ ai đụng phải là bị gạt đi.

Chỉ trong chớp mắt, mười mấy ngọn Thiết Xoa đều bị Thạch Phá Thiên gạt rồi khỏi tay bắn văng đi.

Một người đứng gần nhất, hai tay rút mất Thiết Xoa liền nhảy xổ vào vung hai tay lên xoè ngón ra nhằm chụp xuống mặt Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên thấy gã khí thế hung mãnh liền vung tay trái lên gạt.

“Chát” một tiếng! Mười đầu ngón tay gã vang lên tiếng rắc rắc vì bị gãy hết. Gã ngồi phệt xuống không nhúc nhích được nữa.

Đang lúc hỗn chiến không ai rảnh mà để ý xem gã còn sống hay chết rồi.

Bảy tám tên khác sấn gần vào tấn công Thạch Phá Thiên rất dữ, kẻ cầm Thiết Xoa người dùng tay không.

Thạch Phá Thiên vẫn không dám lùi lại một bước vì chàng sợ để hở thì hai vị nghĩa huynh tất bị địch nhân đâm chết. Chàng đành thấy ai nhảy xổ vào gần là tung chưởng đánh ra. Mỗi phát chưởng phản kích không hiểu vì lẽ gì mà đối phương nhất định phải lập tức ngã lăn. Thật là hiệu nghiệm như thần.

Thạch Phá Thiên đánh ngã liền sáu tên, bỗng nghe mấy gã lớn tiếng la:

-Độc chưởng của thằng lỏi con ghê gồm vô cùng, các anh em phải cẩn thận!

Lại có người kêu:

-Vương tam ca, Tôn lão lục đều bị độc chưởng của thằng lỏi đánh chết rồi! ... Phải cẩn ... thận....

Gã này nói chưa dứt lời thì huych một tiếng, gã lại ngã lăn xuống đất. Một ngọn Thiết Xoa đã đánh một đòn nặng vào mặt gã. Hiển nhiên gã chưa trúng phải chưởng của lực Thạch Phá Thiên mà cũng trúng độc chết liền.

Trong nhà đại sảnh, quần chúng Thiết Xoa ngơ ngác nhìn nhau. người nào cũng lộ vẻ khùng khiếp đến cùng cực. Ai nấy lùi dần từng bước về phía sau.

Bỗng lại nghe mấy tiếng “bình bình” “huych huych” nổi lên không ngớt. Rồi người nọ tiếp theo người kia ngã lăn ra. Có kẻ xoay mình muốn chạy trốn nhưng chỉ chạy được một hai bước đã ngã ra rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc, tại nhà đại sảnh có đến dư trăm tên tráng hán ngã lăn ra nằm ngổn ngang dưới đất, chỉ còn bốn năm tên công lực tối cao còn đứng vững được. Chúng phải dơ tay lên bịt miệng cướp đường chạy ra ngoài. Nhưng vừa chạy tới cửa nhà đại sảnh thì bốn gã đồng thời lăn ra chết liền.

Thạch Phá Thiên thấy tình trạng này bất giác cực kỳ kinh hãi đến mắt trợn ngược miệng thì há hốc ra. So với bữa trước lúc chàng còn ở đảo Tử Yên nhảy lâm xuống thuyền xác chết thì lần này chàng còn khủng khiếp gấp mười.

Ta nên biết rằng hôm trước Thạch Phá Thiên ở trong thuyền xác chết, đó là thuyền bang chúng bang Phi Ngư. Họ đều chết từ trước, còn lần này quần chúng Thiết Xoa Hội thì bao nhiêu người tự nhiên chết lẫn ra trước mắt mình, chàng không hiểu họ bị chất độc hay bị tà hãm hại đến nổi mê đi ngã ra mà chết.

Thạch Phá Thiên sức nhớ tới mấy người la độc chưởng của mình lợi hại, chàng liền dơ bàn tay lên coi thì thấy trong lòng cả hai bàn tay có một vùng mây đỏ hồng như máu. Bên cạnh vùng mây đỏ lại có vô số vết màu lam rất tươi đẹp. Nhưng coi một lúc lâu thì không khỏi phát ớn thấy trong lòng hai bàn tay có chỗ như lưng con rết. Mũi chàng còn ngửi thấy một mùi túa như thơm mà không phải thơm lại tựa như thúi mà không phải thúi, sặc sụa bốc lên.

Thạch Phá Thiên khó chịu không muốn nhìn bàn tay mình nữa. Chàng quay lại ngó Trương Tam, Lý Tứ thì thấy hai người thần sắc hoà bình. Những tia bạch khí trên đầu mỗi lúc một dày đặc thêm. Trên vai Trương Tam vẫn còn ngọn Thiết Xoa cắm vào.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

-Ta hãy nhổ ngọn Thiết Xoa cho đại ca đã rồi sẽ tính.

Chàng liền đi lại phía trước mặt Trương Tam nắm lấy ngọn Thiết Xoa từ từ rút lên. Ngọn xoa theo tay chàng sẽ rút ra ngay. Một luồng máu tươi từ miệng vết thương trên vai gã vọt ra.

Thạch Phá Thiên vội giữ lấy rồi xé miệng vạt áo buộc vết thương lại.

Bỗng nghe Trương Tam hít mạnh một hơi chân khí, miệng khẽ lắp bắp:

-Người hãy nghe ta nói ... và làm theo ... lời ta

Gã nói nhất gừng mà thanh âm rất nhỏ, giọng nói rất chậm chạp.

Nguyên Trương Tam trúng phải chất độc cũng tương tự như Lý Tứ. Nhưng vì vai gã bị xoa đâm chảy máu nhiều khiến cho chất độc chậm phát tác, gã biết lúc này là một cơ hội duy nhất để giải độc, gã ngưng tụ chân khí chậm chạp nói ra.

Thạch Phá Thiên vội gật đầu đáp:

-Dạ dạ! Tiểu đệ dĩ nhiên nghe lời đại ca dạy bảo.

Trương Tam nói:

-Tay trái ngươi.... đặt vào huyệt “Linh Đài” ... Sau lưng ... ta....

Gã lại hít một hơi chân khí. Gã nói được một câu là phải mất một lúc lâu. Gã từ từ dạy cho Thạch Phá Thiên hiểu cách vận dụng nội lực thúc đẩy vào trong người để trục chất thuốc độc ra ngoài.

Khi gã nói xong thì đầu toát mồ hôi ướt đầm. Mặt gã đỏ như tựa hồ sắp chảy máu ra.

Thạch Phá Thiên không dám chần chờ, lập tức theo lời dặn bảo của Trương Tam mà hành động. Chàng cởi lớp áo ngoài của gã ra, đặt tay trái vào huyệt “Linh Đài”, tay phải vào huyệt “Đản Trung”. Chàng thúc đẩy nội lực vào người Trương Tam bằng bàn tay trái và vận khí vào bàn tay phải để hút chất độc ra ngoài.

Quả nhiên chẳng bao lâu sau một luồng chân khí nóng bỏng nhỏ như sợi tơ từ lòng bàn tay phải tiết ra. Chàng nhất tâm cứu mạng cho Trương Tam nhưng chàng có biết đâu là rất nhiều chất độc nhân thể mà xâm nhập vào người chàng.

Giữa lúc Thạch Phá Thiên cố gắng thúc đẩy nội lực do một bàn tay và hút khí độc ra bằng tay kia thì đột nhiên chàng nghe thấy có tiếng bước chân sột soạt!

Hơn mười người từ ngoài cửa tiến vào. Bọn người này đều cầm Thiết Xoa trong tay. Dĩ nhiên là quần chúng Thiết Xoa Hội.

Chúng vừa bước qua cửa vào sảnh đường đã thấy xác chết ngổ ngang nằm lăn ra đó, đều là người bản hội từ Vưu Tổng Đà Chúa đến các anh em.

Nguyên bọn này vâng mệnh canh giữ bên ngoài, chúng chờ đã lâu mà chẳng nghe thấy động tĩnh gì, liền tiến vào thám thính. Chúng không ngờ anh em đồng hội bị chết hết. Chúng đang kinh hãi vô cùng chợt nhìn thấy Thạch Phá Thiên cùng Trương Tam, Lý Tứ ngồi dưới đất, hiển nhiên đều bị trọng thương. Chúng liền hô lên một tiếng rồi cầm Thiết Xoa nhằm ba người đâm tới.

Thạch Phá Thiên toan đứng lên chống cự. Dè đâu mười mấy người xông tới trước mặt chàng còn cách chừng hơn trượng thì đột nhiên người chúng lão đảo như say rượu. Rồi tên nào cũng nhào ra ngã lăn xuống, chưa kịp kêu lên một tiếng đã chết thẳng cẳng.

Thạch Phá Thiên khiếp sợ, trống ngực đánh thình thình tưởng chừng như trái tim sắp bật ra ngoài miệng. Chàng run lên hỏi:

-Đại ca... Trong nhà này có ác quỷ... Chúng ta chạy đi thôi.

Trương Tam lắc đầu. Lúc này chất độc trong người gã đã tiết ra ngoài đến phân nửa. Bụng không đau kịch liệt như trước. Gã cố gắng nói:

-Người hãy ... dùng thủ pháp vừa rồi điều trị cho nhị ca

Thạch Phá Thiên đáp ngay:

-Dạ dạ!

Chàng lại theo phương pháp mà Trương Tam đã truyền thụ để giải độc cho Lý Tứ. Nhưng lần này một tia khí mát lạnh tiết ra bàn tay chàng.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, chất độc trong người Lý Tứ cũng giảm bớt đi nhiều.

Chàng lại quay sang hút chất độc cho Trương Tam. Chàng lần lượt như thế tiếp tục giải độc cho mỗi gã ba lần.

Tuy chất độc chưa ra hết sạch, nhưng cũng không có gì đáng ngại nữa.

Nguyên Trương Tam, Lý Tứ muốn dùng những chất thuốc còn lại để giúp cho công lực bản thân mạnh dần lên. Chúng chỉ cần từ từ dung hoà luyện cho lẫn vào với máu trong người là được.

Hai gã đảo mắt nhìn quanh, thấy xác chết ngổn ngang lại nghĩ tới tình cảnh nguy hiểm vừa qua mà trong lòng chưa hết khiếp đảm. Chúng lại ngó Thạch Phá Thiên thì chỉ thấy chàng lộ vẻ sợ hãi còn cử chỉ vẫn như thường chẳng có chi khác lạ và không có ấn tượng gì là chàng đã trúng độc. Chúng biết là chàng thiếu niên này được trời cho tư chất đặc biệt, nhưng không hiểu chàng đã uống được thứ linh chi tiên thảo gì mà cả đến chất độc ghê gớm như vậy chàng uống vào cũng chẳng sao.

Ta nên biết rằng hai bầu rượu thuốc độc đó, mình Thạch Phá Thiên uống hết quá nửa còn Trương Tam, Lý Tứ cả hai người uống không quá một nửa. Hiện giờ có đến bảy tám phần mười chất độc đã xâm nhập vào cơ thể chàng. Quần chúng Thiết Xoa Hội sợ dĩ gặp phải chuồng phong của chàng liền chết ngay là nhân chất kịch độc trong người chàng tiết ra ngoài. Về sau cả trong toà sảnh đường chất độc tiết ra dàn dụa khắp nơi, người nào hít phải là mất mạng ngay.

Trương Tam nói:

-Nhị đệ! Tam đệ! Chúng ta đi thôi!

Rồi gã đứng lên đi trước.

Lý Tứ cùng Thạch Phá Thiên theo sau.

Ba người ra đến bên ngoài bỗng nhìn thấy bóng mấy chục người đen sì đứng đó. Người nào tay cũng cầm Thiết Xoa lấp ló nhìn quanh.

Toán này thấy bọn Trương Tam ba người đi ra liền la lên một tiếng rồi vây quanh lại.

Có người quát hỏi:

-Tổng Đà Chúa đâu? Sao lại chưa thấy ra?

Trương Tam cười đáp:

-Vưu Tổng Đà Chúa ở trong đó. Các vị cứ đi thẳng vào trong đó mà ra mắt.

Người đi trước lại hỏi:

-Thế sao các người lại ra trước?

Trương Tam cười đáp:

-Cái đó chính tại hạ cũng không rõ, các vị cứ vào mà hỏi.

Rồi gã vươn tay nắm lấy ngực liệng vào trong đường hầm.

Hai người này thân hình cao lớn, coi chừng võ công không phải kém hèn. Dè dàu bị Trương Tam vừa nắm lấy đã không nhúc nhích được, coi chẳng khác hai bó rơm bay vào trong đường hầm.

Những người kia thấy thế kinh hãi la hoảng liền vung Thiết Xoa phóng tới Trương Tam.

Trương Tam không né tránh. Gã lại vươn hai tay ra nắm lấy hai người khác liệng về phía sau. Thủ pháp này gã cực kỳ linh diệu, vừa vung tay ra mà bọn người kia đều phóng Thiết Xoa vào khoảng không, hoặc đâm vào đồng bọn. Chúng sợ quá vội lùi lại.

Thạch Phá Thiên đứng bên thấy Trương Tam thò tay ra chộp đầu trúng đó chẳng khác gì quạ vồ gà con thì trong lòng rất khâm phục. Chàng lẩm bẩm:

-Trong thiên hạ sao lại có người bản lĩnh cao cường đến thế? Bọn Bạch Sư Phó, Thạch trang chúa, Đinh Bất Tứ, Sở Bà Bà mà so với nghĩa huynh mình thì họ hãy còn kém xa.

Lý Tứ vẫn hai tay chấp sau lưng chứ không thêm tiến ra viện trợ.

Trương Tam nắm liệng cả thảy mười mấy người liệng vào sau lưng bọn kia, mà gã lại chuyên chộp những người xa nhất, thành ra bức bách đoàn người phải tiến vào phía cửa đường hầm.

Số người còn lại chừng hơn ba chục. Chúng thấy võ công Trương Tam cao đến mức độ không thể tưởng tượng được đều bạt vía kinh hồn. Có người la lên:

-Trốn đi thôi!

Đoạn hấn chạy tuốt vào đường hầm. Đồng bọn chẳng nghĩ ngợi gì nữa cũng chạy theo vào luôn.

Thạch Phá Thiên vội kêu lên:

-Trong ấy nguy hiểm lắm đó! Chớ có tiến vào!

Nhưng bọn kia đời nào chịu nghe lời chàng? Họ toàn là những nhân vật hạng nhì hạng ba trong Thiết Xoa Hội. Chúng chờ lâu không thấy Tổng Đà Chúa cùng các vị thủ lĩnh đi ra tâm thần rối loạn. Toán thứ hai tiến vào đó xét dò cũng chẳng có tin tức gì đưa ra.

Lúc này bọn họ bị Trương Tam bức bách, chẳng ai bảo ai đều chạy vào để hộ vệ Vương Tổng Đà Chúa.

Dè dàu cả đoàn kéo vào nhà hầm giữa lúc dưới nhà hầm còn đầy hơi kịch độc. Bọn chúng chạy vào rồi chỉ trong khoảnh khắc kế tiếp nhau lăn ra mà chết.

Thạch Phá Thiên trong lòng nảy sinh ra nhiều mối nghi ngờ. Chàng tự hỏi:

-Tại sao quần chúng Thiết Xoa Hội người nào cũng đột nhiên ngã lăn ra mà chết.

Thạch Phá Thiên trong lòng nảy sinh ra nhiều mối nghi ngờ. Chàng tự hỏi:

-Tại sao quần chúng Thiết Xoa Hội người nào cũng đột nhiên ngã lăn ra mà chết? Vì lẽ gì mà đại ca cùng nhị ca mình lại bị trúng độc đau bụng một cách đột ngột? Cớ sao đại ca lại xua bọn người này vào trong đường hầm?

Mấy nghi vấn này chàng không biết nên hỏi vấn đề nào trước. Chàng đành cất tiếng gọi:

-Đại ca! Nhị ca!

Thạch Phá Thiên chưa dứt lời, bỗng nghe Trương Tam hỏi:

-Ồ! Bên kia có ai tới đó?

Thạch Phá Thiên ngoảnh mặt nhìn ra chẳng thấy bóng một người nào, liền hỏi lại:

-Có ai đến đâu?

Không thấy Trương Tam trả lời, chàng nhìn thì không khỏi giật mình kinh hãi. Trương Tam, Lý Tứ hai gã đều mất dạng tưởng chừng như chúng ẩn thân vào chỗ kín.

Thạch Phá Thiên lớn tiếng gọi:

-Đại ca! Nhị ca! Hai vị đâu cả rồi?

Chàng gọi luôn mấy câu vẫn không thấy có tiếng người đáp lại.

Xóm chài này toàn là nhà tranh vách đất, Thạch Phá Thiên chạy xộc vào bảy tám nhà tìm kiếm, nhưng nhà nào cũng không thấy một bóng người.

Lúc này mặt trời mới mọc. Ánh dương quang rọi tỏ khắp nơi. Cả một thông trang đều trống rỗng, chỉ còn lại một mình chàng.

Thạch Phá Thiên nhớ tới tình trạng bao nhiêu người bị thảm tử dưới đường hầm thì trong lòng kinh hãi. Chàng la lên một tiếng rồi ù té chạy ra ngoài.

Thạch Phá Thiên chạy chừng được hơn mười dặm mới bước chầm chậm lại, chàng dơ lòng bàn tay lên coi thì áng mây hồng cùng những vân xanh biếc đã mất đi đến quá nửa, không ghê gớm như lúc bắt đầu nữa. Chàng cũng yên tâm lại được một vài phần.

Nguyên chàng không vận động nội lực để trục hết chất độc ra ngoài, những chất độc này lại thuận đường kinh mạch từ từ chạy trở vào trong thân thể...

Về sau, hàng ngày chàng hành công luyện khí, chất kịch độc cũng dần tiêu tan. Công lực chàng nhân đó mà gia tăng. Nhưng phải liên tiếp hành công hết bảy lần bảy là bốn mươi chín ngày chất độc mới tiêu hóa hết. Đó là việc sau, nơi đây hãy xin tạm gác.

Thạch Phá Thiên chẳng để ý phân biệt trường hợp phương hướng cứ thuận đường đi hoài. Chàng đi chừng nửa ngày lại đến bờ sông Trường Giang. Chàng tiếp tục theo đường lớn ven sông đi xuống hạ lưu.

Vào khoảng giữa trưa Thạch Phá Thiên tới một thị trấn nhỏ, chàng mua bánh mì ăn qua loa rồi lại trông về phái Đông mà đi. Chàng không bị điều gì ràng buộc, cứ tiếp tục ung dung cất bước như một du khách.

Trời đã xế chiều, một khu rừng cây hiện ra trước mắt chàng. Trong rừng ẩn hiện một bờ tường màu vàng. Đó là một toà miếu vũ rất rộng rãi. Từ ngoài cổng đi vào là một con đường lớn và bằng phẳng lát toàn những phiến đá xanh.

Từ trong cửa có hai đạo nhân đội mũ vàng lưng đeo trường kiếm đi ra.

oOo